

Matthias Küntzel Ahmadinejad világa

2006 Július 30

www.matthiaskuentzel.de/contents/ahmadinejads-world

A Basijoknak az aknamezőkön való felhasználása bemutatja hogy mire is számíthatunk a mullahok kormányától.

Miközben Mahmoud Ahmadinejad viselkedésén töprengök, nem vagyok képes nem gondolni az 500 ezer műanyag kulcsra, amit az irániak tajvanból importáltak az 1980-88-as irak-iráni háború alatt. Az akkori iráni törvények szerint akár 12 éves gyerekeket is fel lehetett használni az aknamezők hatástalanítására, még akkor is, a szüleik ezt ellenezték. Minden bevetés előtt egy kis műanyag kulcsocskát akasztottak a gyerekek nyakába. Elvileg ezek a kulcsok nyitották ki a paradicsom kapuját.

A félhivatalos Ettela'at iráni napilap szerint, "a múltban 14, 15, 16 éves gyerek önkénteseink voltak. Kimentek az aknamezőkre. Semmit sem láttak. Semmit sem hallottak. Ppár pillanattal később, csak a porfelhőt láttuk. Amikor a por leszállt, már nem láttuk őket. Kinn a mezőn, ott heverték szanaszét a megégett húscsontok és a csontszilánkok." De az újság megnyugtatja az olvasóit, hogy az ezt elkerülhető. "Mielőtt kimennek az aknamezőkre, a gyerekek [mostmár] takarókba burkolódnak, és gurulva "mennek" az aknamezőn, hogy a robbanás után a testréseik egyben maradjanak, és hogy utána el lehessen őket vinni a sírjukba."[1]

A halálukba guruló gyerekek részesei voltak a "Basij" mozgalomnak, amit Khomeini Ayatollah hozott létre 1979-ben. A Basij Mostazafan - az "elnyomottak mozgósítása" - rövid távú önkéntes militiákból állt. A legtöbb basij tag még a 18. életévét sem érte el. Lelkesen és ezerszámra áldozták fel magukat. Az irak/iráni háború egyik veteránja szerint "A fiatalok a saját testükkel tisztították meg az aknamezőket". "Olyan volt mint egy verseny. A parancsnok még ki sem adta a parancsot, de mindenki az első akart lenni."[2]

A nyugati sajtót a Basij Mozgalom nem izgatta különösebben - lehet hogy azért mert a nyugati újságírók nem lehettek jelen a háborúskodások színhelyén, de az is lehet, hogy egészen egyszerűen nem hittek a jelentéseknek. Az érdeklődésnek ez a hiánya mind a mai napig tart. Az 5000 halabjai kurd halott, akiket Szaddam mérgeggázzal ölt meg, mindenkinek bele van vésve az agyába. De a történelem elfelejtette az

aknamezők gyermekeit.

Viszont ma, Ahmadinejad nyilvánosan viseli a basij egyenruháját. A háború alatt a Basij egyik oktatója volt, és mártírt csinált a gyermekekből. Az irak/iráni háborút megvívók nemzedéke Ahmadinejaddal együtt hatalomra került. A 2005 nyári választások megnyerését a mai basij mozgalomnak köszönheti. Ősszel be is jelentette a "Basij Hetet". A Kayan nevű újság szerint kb. 9 millió basij vette fel a kesztyűt, és "egy 8700 km hosszú emberi láncot alkottak.... Csak magában Teheránban egy és negyed millió ember vett részt." [3] [Irán lakossága majdnem eléri a 70 millió embert, és Teheránban pedig több mint 7 millióan élnek, és a vonzáskörzetében pedig több mint 12 millióan.. -- A fordító] Ahmadinejad a beszédeiben dicséri a "Basij kultúrát" valamint a "Basij hatalmat", ami lehetővé teszi, hogy "Irán jelen legyen a nemzetközi és diplomáciai világban." Ahmad Jannati Ayatollah, az Őrző Bizottság (Guardian Council) vezetője, egészen addig elment, hogy kijelentette hogy az iráni nukleáris program létezését azoknak az irániaknak lehet köszönni, "akik a basij mozgalomban szolgálnak, és a basij szellem és basij kultúra szerint élnek." [4]

Az áldozatokat amit a Basijok hoztak az irakiak ellen nem hogy nem kritizálják, hanem jobban ünneplik mint valaha. Az új elnök az egyik első televíziós interjújában lelkesen kérdezte, hogy "van bármiféle művészet, ami gyönyörűbb, mennyeyebb (divine), örökebb, mint a mártír halálának a művészete?" [5] A legfelsőbb iráni vezető, Ali Khamenei, az Irak elleni háborút hozta fel példaként, amikor kijelentette hogy a Basijok félelmet nem ismerő bártorsága a jövőbeli konfliktusok modelljeként kell hogy szolgáljon.

Ez már egymagában elég indok arra hogy a basij mozgalom története lekösse az érdeklődésünket, de ugyanakkor nem ez az egyetlen indok. A Basijoknak az irak/iráni háborúban való bevetése a politikai iszlám eredeti bűne: a vallásilag motivált öngyilkos merénylőknek kultuszának ez a gyökere. Ha meg akarjuk érteni hogy miért becsülik meg azt a palesztín parlamenti képviselő nőt aki az öt fiából hármat a mártírhalálba küldött, valamint hogy miért van még mindig 50 ezer fiatal iráni aki önkéntesen akar öngyilkos merénylő lenni, akkor a Basijokat nem lehet nem figyelembe venni.

A Gyermekek-Basij a Háborúban

1980-ban Khomeini Ayatollah Iránnak az irakiak által való lerohanását "istenti áldásnak" nevezte. A háború tökéletes lehetőséget adott arra, hogy iszlamosítsák mind az iráni társadalmat, mind az államot. A Khomeiniért fanatikusan rajongó Forradalmi Gárdát - a Pasdarant - pillanatok alatt rendes hadsereggé alakították át,

beleértve a saját haditengerészetet és légierőt. Ezzel egyidőben a rezsím felgyorsította a népi miliciát, a Basij Mostazafant.

Heteken belül a 12 és 17 év közötti fiúkat - valamint a 45 évnél idősebb férfiakat - felkészítették a háborúra. A felkészítés alatt a fegyverek hiányát a vallási propaganda pótolta. A kiképzés befejeztével mindegyik Basij kapott egy vérvörös fejpántot, amivel "Önkéntes a Mártírhalálra" lettek megnevezve.

A csatamezőn a Basijok, a fegyveres erők 30%-a, alkották a gyalogság nagyrészét. A Pasdaran 40%-ot tett ki, míg a maradék 30-at pedig a reguláris hadsereg.[6] A Pasdaran tagjai rendszerint jobb oktatásban részesültek mint a Basijok, akik nagyrészen a vidékről származtak, és gyakran írástudatlanok voltak. Miközben a Basijokat a frontra küldték, a Pasdaran hátul maradt. A Pasdarant rendszerint csak akkor vonták be a csatába, amikor a Basijoknak már több hullámát megölték.[7]

Az emberi hullámok taktikája az alábbiak szerint működött: a minimálisan felfegyverzett gyermekek és tizenévesek tökéletesen egyenes sorokban folyamatosan kellett haladniuk előre. Nem számított hogy mi módon haltak meg, legyen az az ellenség tüze által, vagy pedig azért, mert a saját testükkel felrobbantották az aknákat: az volt a lényeg, hogy a Basijok folyamatosan mentek előre, keresztül a társaik megcsönkített és széttépett holttestén, a halálukba.[8] Az irániaknak Ez a taktikája eleinte tagadhatatlan sikerrel járt. Egy iraki tiszt 1982-ben panaszkodva mondta, hogy "Mint hatalmas csordák jönnek az állásaink felé, miközben rázzák az ökleiket". "Lelőttük az első hullámot, majd a másodikat is. De idővel eljutottunk arra pontra, amikor már hullahegyek voltak előttünk, hogy már mást sem akartunk mint üvölni és eldobni a fegyvereinket. Végülis ezek is emberi lények!"[9] 1983-ig bezárólag a Pasdaran vagy 450 ezer Basijt küldött a frontra. Három hónap után, akik túléltek a bevetésüket, vissza lettek küldve az iskolájukba, vagy a munkahelyükre.[10]

Hogy válogatták ki ezeket a Basijokat? Rendszerint az iskolákból: a Padaran "különleges" oktatókat küldött ki, akik saját maguk válogatták ki a mártírjaikat a kötelező fél-katonai gyakorlatok alkalmával. Propaganda filmek - mint pl. az 1986-os "Hozzájárulás a Háborúhoz" - a kormány és a diákok szövetségét dicsérte azoknak a szülőknek az ellenében, akik megpróbálták megmenteni a gyermekeik életét.[11]

Ezenkívül a kormány máshogy is ösztönözte az embereket. Érdeemes megemlíteni példaképp az "Áldozunk fel egy gyermeket az Imám kedvéért" kampányt, ami lehetővé tette, hogy azok a családok akiknek egy gyermeke elhalálozott a csatamezőkön, kamatmentes kölcsönt, és más bőséges juttatásokat kaptak. Ezenkívül

a Basijba való belépés lehetővé tette a legszegényebb rétegeknek, hogy a társadalmi ranglétrán egy kicsit feljebb kerüljenek. A basij tartalékosok még ma is a mullah-kormány védelme alatt állnak.[12]

Harmadszor, a kormány a kényszerítés eszközét is felhasználta. A német hetimagazin der Spiegel 1982-ben leközölte a fiatal Husszein történetét, ami csak egy a több ezer közül:

"Miért lettél Basij?" A terepruhás fiatal, akinek mindkét karján az ing valamint a nadrágjának a lábszárai fel voltak csavarva, nem válaszolt. "Husszeinnak hívják. Nem tudja a családi nevét" mondja a fordító. A fiú maximum 12 éves lehet. Az arca sivár, a tartása nem egyenes, és a lélegzete sem egyenletes. Nem lehet nem észrevenni hogy csak nehezen tud megállni a lábán. "Gyermekbénulás" mondja a fordító.Husszein Mostalbarból jött, ami egy icipici kis település (spot) Shiraz és Bandar Abbas között. ...Az egyik nap ismeretlen imámok jelentek meg a faluban. Az egész lakosságot kirendelték a rendőrség előtti térre, ahol bejelentették, hogy jó hírt hoztak Khomeini Imámtól: az Iráni Iszlám Hadseregre esett a választás, hogy felszabadítsa a szent várost, Al-Quds-ot - Jeruzsálem - a hitetlenek uralma alól. ...Husszeinnek nem volt választása. A helyi mullah úgy döntött, hogy minden családnak egy gyermekkel kell hozzájárulni az Isten hadseregéhez. Mivel a családnak Husszeinre volt a legkevésbé szüksége, valamint a betegségének köszönhetően amúgy sem lelte volna sok örömét az életben, ezért az apja úgy döntött, hogy ő fogja a családot képviselni a hitetlen ördögök elleni küzdelemben.[13]

Husszein húsz másik gyerekkel ment csatába, de rajta kívül mindössze kettő maradt életben.

Mikor 1982-ben az irániak visszafoglalták Khorramshahr városát, 10 ezer iráni vesztette életét. 1984 februárjában a "Kheiber hadművelet" után vagy 20 ezer iráni maradt a csatamezőn. 1986-ban a "Karbala Four" offenzíva során több mint 10 ezer iráni halt meg. Mindent egybevéve, a Basijonak köszönhetően vagy 100 ezer iráni gyermek és férfi halt meg.[14] Miért mentek a Basijok ilyen buzgón a saját halálukba?

Karbala Mártírjai

A háború kezdetekor a mullahok nem embereket, hanem állatokat, mint pl. szamarakat, lovakat, és mindenekfelett kutyákat hajtottak ki az aknamezőkre. Sajnos ez a taktika nem működött: "Mostafa Arki a Nyolc év Háború a Közel Keleten [Acht Jahre Krieg im Nahen Osten [Eight Years of War in the Middle East]][15] című

könyvében megemlíti, hogy "miután egy pár szamar felrobbant, a többi rémulten szaladt el." A szamarak reakciója normális volt. A halálfélelem természetes. De viszont a Basijok zokszó és félelem nélkül - mintha egy láthatatlan kéz irányította volna őket - meneteltek a halálukba. Érdeemes feljegyezni hogy milyen szlogenek hangzottak el, miközben kimentek a csatamezőkbe: "A ma Yazidja ellen!", "Husszein karavánja nem állt meg!", "Reánk vár az új Karbala!".

Yazid, Husszein, és Karbala: három alapvető utalás a shíita vallásra. A shíiták ősi mítosza a 680-ban lezajlott karbalai csatával foglalkozik, ahol a szunnita és a shíita iszlám alapítói álltak egymással szemben. A shíita doktrínában Husszein Imám, Mohamed Próféta unokája, játssza a kulcsszerepet. Husszein egy felkelést vezetett az "illegitim" Yazid Kalifa ellen, de Husszein felkelését azok az emberek árulták el, akik hűséget esküdtek neki. A shíiták között ez az "eredeti bűn" a szégyentudata miatt mind a mai napig feltétel nélkül követik a vallási vezetőiket. A Muharram hónap tizedik napján a karbalai síkságon Husszeint és kíséretét megtámadta és legyőzte a számbéli fölényben lévő Yazid serege. Husszein holttestén 33 kardszúrást és 34 ütést számoltak össze. A fejét levágták, és a testét pedig lovakkal tapostatták meg. Ez az eset óta Husszein mártirhalála alkotja a shíita teológia magját, és az ennek a csatának emléket állító Ashura Fesztivál pedig a shíiták legszentebb napja. Férfiak vagy az ökleikkel verik, vagy vasláncokkal verik magukat[zzz. -- A fordító], hogy átérzhessék Husszein szenvedéseit. Ezek a szertartások megelőzték az Iszlámot: a shíiták a Zoroasztriánoktól és a pogány hagyományoktól lesték el őket.[16]

Nobel díjas Elias Canetti a Tömegek és Hatalom című tanulmányában elsőkézből írja le, hogy milyen módon zajlott le az Ashura fesztivál 1850 körül Teheránban. Ez a jelentés megmagyarázza a számunkra felfoghatatlan basij viselkedést:

500 ezer önkívületben lévő ember hamuval szórja be a fejét, és a homlokukkal a földet veri. Önkéntesen teszik ki magukat szenvedésnek: hogy tömegesen kövessenek el öngyilkosságot, és hogy megcsonkítsák magukat. ...Több száz férfi jön fehér ingben, miközben az arcukat elragadtatva az ég felé fordítják. Estére többen közülük halottak lesznek, megbénítva és megcsonkítva, és a fehér ingjük, amit a vér vörösre fest, lesz a halotti leplük. ...Mások, akik először nem önkénteskedtek az önfeláldozáshoz, az általános zshivajban hirtelen felfedezik a vérszomjukat. Fegyvereket követelnek, letépi a ruházatukat, és elkezdik feltépni a húsukat. ...Nincsen szebb végzet mint meghalni az Ashura fesztiválon. A nyolc Paradicsom kapuja tárva-nyitva áll a szenteknek, és mindenki megpróbál átverekedni rajtuk.[17]

Habár az itt leírt véres túlkapásokat a mai Iránban tiltják, Khomeini átvette a

szertartás lényegét mint szimbólikus cselekedetet, és sikeresen politizálta. A befelé tekintő szenvedélyt sikeresen átalakította egy külső ellenség felé. A passzív siránkozásból egy aktív ellenállást csinált. A karbalai csatát átalakította a zsarnokság elleni felkelés prototípusává. Már 1978-ban a shah elleni tüntetéseken [A shahot 1979-ben döntötték meg.. -- A fordító] sok tüntető temetési leplet viselt, hogy az Ashura kultuszt összekapcsolják az jelenlegi politikai küzdelemmel. Az Irak elleni háborúban Karbalára hivatkozás még nagyon fontosságra tett szert: az egyik oldalon ott állt Szaddam Husszein, mint a gazember Yazid; a másikon pedig a Husszein, a Próféta unokája, akinek a szenvedéseit most végre meg lehet bosszulni.

De miért kellene Basijoknak elveszteni az életüket a gonosz elleni küzdelemben? Itt lép be a képbe Khomeini teológiája. A teológiai világképe szerint az életnek nincs értéke, és a valódi létezés a halállal kezdődik. 1980 Októberében azt magyarázta Khomeini, hogy a "természetes világ" "a legalacsonyabb szint, a teremtés alja." ("The natural world," Khomeini explained in October 1980, "is the lowest element, the scum of creation.") Csak az számít, ami utána jön: a "mennyei világ, az tart örökké." [18] Ebbe a túlvilága a mártíromságon keresztül lehet bejutni. A haláluk nem halál hanem pusztán átmenet ebből a világból a túlvilágba, ahol pompában fognak örökkön örökké élni. A katona akár megnyeri a csatát akár elveszti és mártírhalált hal - a győzelme mindkét esetben biztosítva van: vagy az evilágban, vagy a túlvilágon.

Ez a hozzáállás végzetes kihatással volt a Basijokra: akár túléltek akár nem, nem számított. Még az sem számított, hogy az áldozathozataluknak volt-e bármiféle haszna. 1980 Szeptemberében Khomeini azt mondta, hogy a katonai győzelem az csak másodlagos. A Basijnak "meg kell értenie hogy 'Isten katonája', akinek nem a konfliktus kimenetele, hanem a benne való pusztá részvétel számít, mivel ezáltal teljesülnek be és kapnak elégtételt." [19] Tudott volna Khomeini életellenesége a tömegekre hatni Irak ellen a karbalai mítosz nélkül? Valószínűleg nem. "Karbalával" az ajkukon, a Basijok fellelkesülve mentek a csatába. Nem voltak egyedül, az iráni társadalom nagyrésze velük tartott. Ali Khamenei, a jelenlegi legfelsőbb vezető, dicsérte azokat az anyákat akik nem sajnálkoztak, hanem örültek a fiuk halálhírének a hallatán. Rafszandzsani (Rafsanjani), aki most Irán második leghatalmasabb embere [zzz. -- A fordító], felemlítette a Karbalában elpusztult gyermek katonák történetét: "a gyermekek magukra húzták a temetési leplüket, kezükbe vették az apáik kardját, és készen álltak hogy feláldozzák az életüket." Utána pedig közröhej tárgyává tette a reguláris iráni hadsereg parancsnokait, akik meg akarták tiltani, hogy a családok a gyermekeiket a frontra küldjék. De a gyermekek, legalábbis Rafszandzsani szerint, más véleményen voltak. Rafszandzsani megkérdezte a nyilvánosságot, hogy az ilyen "felnőtti" viselkedés fényében, vajon még mindig kiskorúaknak lehet-e tekinteni

ezeket a gyermekeket.[21]

Az Imám Mítosza

Ugyanakkor amikor a halállal szembenező Basijok bátorsága kezdett elszállni, a rezsím rendezett nekik egy kis műsort. Egy titokzatos lovas egy fantasztikus paripán hirtelen megjelent a frontvonalon. Az arca - foszforral behintve - ragyogott. A ruházata mint egy középkori hercegé. A gyermek katona Reza Behrouzi, akinek a történetét Freidoune Sehabjam rögzítette 1985-ben Franciaországban, azt mondta, hogy a katonák pánikoltak és elmámorosodtak.

Mindenki a lovas felé akart szaladni, de az elküldte őket. "Ne gyertek hozzám!" kiáltotta, "rohamozzátok meg a hitetlent! ... Bosszuljátok meg az Husszein Imámunk halálát és verjétek le Yazid utódjait!" Amint a lovas eltűnt, a katonák azt kiáltották hogy "O Zaman Imám, hol vagy?" A térdükre hullottak, és imádkoztak meg siránkoztak. Amikor a lovas megint megjelent, mindnyájan egy emberként pattantak fel. Azok akik nem voltak kifulladásra, megrohamozták az ellenség harcfrontjait.[22]

Ez a rejtélyes kisértet aki ilyen érzelmeket volt képes kiváltani a "Rejtőzködő Imám" volt: egy mitikus személy, aki mind a mai napig befolyásolja Ahmadinejad gondolatait és cselekedeteit. A shíiták "Imámnak" hívják Mohamed Próféta férfi leszármazottjait, és félistennek tekintik őket. Husszein, akit Yazid Karbalánál ölt meg, a harmadik Imám volt. A fia és az unokája pedig a negyedik, és az ötödik. A sor végén pedig ott találjuk a "Tizenkettedik Imámot", akit Mohamednek hívtak. Vannak akik Mahdi-nak hívják (az "Isten által vezérelt", divinely guided one), míg mások pedig Zaman Imámnak hívják (a sahib-e-zaman: "Az Idők Ura"). A 12. Imám 869-ben született a 11. Imám fiaként, de 874-ben nyom nélkül eltűnt, és ezáltal Mohamed férfi leszármazottjai sorának vége szakadt. De a shíita mitológiában ez nem történt meg, tovább folytatódott. A shíiták azt hiszik hogy a 12. Imám pusztán visszahúzódott ötéves korában, és meg vannak arról győződve, hogy előbb vagy utóbb elő fog jönni az "okkultációjából", és meg fogja a világot szabadítani a gonosztól.

A Nobel díjas V.S. Naipaul bemutatta, hogy milyen mélyen hisznek az irániak a shíita Messiás eljövételében. A "Hívők Között" című művéből: Egy Iszlám Utazásban, leírja, hogy a forradalom utáni Teheránban olyan posztereket lehet látni, amiket Maó Kínájában láthattunk, pl. amint öklöket és géppuskákat emelnek a fej fölé üdvözlésképpen. A posztereken mindig ugyanaz az üzenet olvasható: "Tizenkettedik Imám, Várunk Rád". Naipaul azt írja, hogy intellektuálisan meg tudja érezni a hódolatot Khomeini iránt. "De az eszmét, hogy a forradalom valami több

volt, egy felajánlás a 12. Imámnak, egy embernek aki eltűnt ... és még mindig 'okkultál', már nehezebb megérteni." [23] A shiíta hagyományok szerint szabályszerű iszlám uralmat csak a 12. Imám újramegjelenése után lehet megalapítani. Amíg ez be nem következik, addig a shiítáknak várniuk kell, békében kell élniük az illegitim uralkodókkal, és fájdalommal kell gondolniuk Husszeinre, a Próféta unokájára. Khomeininek viszont nem volt szándékában várakozni. A mítoszba egy új elemet fecskendezett be: a Tizenkettedik Imám csak akkor fog újra megjelenni, miután a hívők győzedelmeskednek a gonosz felett. Tehát a muszlimoknak hátra kell hagyniuk a kábultságukat és el kell kezdeni harcolni, és ekkor fel fogják gyorsítani a Mahdi visszatérését.

Ez az aktivizmus közelebb áll az egyiptomi Muszlim Testvériség (Muslim Brotherhood) forradalmi eszméihez, mint a shiíta hagyományokhoz. Khomeini az 1930-as évektől fogva ismerte a Muszlim Testvériség tanait, és egyetértett a "gonoszról" alkotott véleményükkel: a modernség élet-igenlő eredményei, amik lecserélték az isteni gondviselést az egyéni önmeghatározással, a vak hitet a kétséggel, és a sária nyers moralitását az érzéki örömmel. A legendák szerint Yazid volt minden tiltott dolognak a megtestesítője: bort ivott, élvezte a zenét és az éneklést, és kutyákkal és majmokkal játszott. [24] Szaddam Husszein pedig nem pont ugyanez? Az Irak elleni háborúban a "gonosz" tisztán volt definiálva, és a gonosz legyőzése az előfeltétele a szeretett Tizenkettedik Imám visszatérésének. Amikor (a 12. Imám) hagyta hogy pár percig láthassák amint a meglovagolja a fehér paripáját, a mártírhálálba menők eltökéltsége megtöbbszöröződött.

Mi sohasem fogjuk megérteni, hogy a Basijok miért vesztették el az önfenntartási ösztönüket. De ugyanakkor van pár tényező ami segít ezt a jelenséget megmagyarázni: először is itt van Khomeini vallásos doktrínája, ami a "túlvilágot" az e-világ fölé emeli; másodsor, figyelembe kell venni mártíroknak való behódolást, ami jellemző a shiítákra; harmadszor, a Tizenkettedik Imám doktrínájához kapcsolható megmentésre való várakozás; és végül nem szabad elfelejtkezni az agymosás és materiális ösztönzés egyvelegére, amit a mullah-rezsím képes volt kihasználni, hogy a kulturális örökséget a katonai céljainak a szolgálatába állítsa.

Évszázadokon keresztül az Iszlám shiíta ágát a csendesség és az erőszak hiánya jellemezte. Ezt a hagyományt Khomeini radikálisan átértékelte, hogy szolgálhassák a dzsihádot. Az önfeláldozás mítosza, valamint a megmentés eszméje kölcsönösen erősítette meg egymást: minél önzetlenebb az áldozathozatal, annál hamarabb jön el az Imám újbóli eljövetele; és minél közelebb van a Mahdi eljövetele, annál eltökéltebbek a mártírjelöltek.

A Basijitól az Öngyilkos Merénylőig

Senki sem lepődött meg jobban a propaganda hatékonyságán mint maga Khomeini. 1982 Szeptemberében mámorosan mondta, hogy "amikor az irániak háborúba mennek, úgy viselkednek, mintha egy mennyegzőre mennének", "Még az Iszlám legkorábbi napjaiban se tapasztaltuk ezt." [25] Igaza is volt, mivel az Iszlám története folyamán, habár tele van erőszakkal, semmi sem ér fel a Basijok tetteivel. Mitöbb, Khomeini irányelvei nemcsak hogy eltértek az Iszlám hagyományaitól, a Koránnak is ellentmondtak. A Sura 2, 195. vers ezt mondja: "Ne tedd ki magad szándékosan a pusztulásnak." (Thus Sura 2, verse 195 reads: "Cast not yourselves to destruction with your own hands.") A Sura 4, 29. és 30. versek pedig még egyértelműbbek: "És ne öld meg magad. Igenis, Allah a lekegyesebb hozzád. És bárki aki így ellenségeskedik, tűzben fog égni." (Sura 4, verses 29-30 are still more explicit: "And do not kill yourselves. Verily, Allah is Most Merciful to you. And whosoever does so in enmity and wrong, verily, We shall let him burn in Fire.")

Habár igaz, hogy a Muszlim Testvériség már az 1930-as években megalkotta a "Győzelem vagy Mártírhalál" eszméjét, a céljuk viszont más volt: az volt az elvük, hogyha a muzulmán az akarata ellenére reménytelen helyzetben találja magát, akkor inkább áldozza fel az életét mintsem hogy kapituláljon. Ezzel szemben a Basijok akkor is a bizonyos halálba rohantak, amikor a helyzet nem volt reménytelen: eme és a Muszlim Testvériség elve között semmi kapcsolat nincs, és ez Khomeini Ayatollah legjelentősebb öröksége. Ez a pusztító energia amit a legtöményebb formájában Szeptember 11.-én láthattunk, a Basijok áldozataiból táplálkozik.

Igaz, hogy már az 1970-es évek közepén voltak öngyilkos támadások az izraeliek ellen, de ezeket marxista beállítottságú csoportok, mint pl. a PFLP-GC követték el. Az első az iszlám által motivált öngyilkos merényletet 1982 November 11.-én követték el dél Libanonban Izrael ellen. Az elkövető a 15 éves Ahmad Qusayr volt, aki az épp akkoriban a szárnyait bontogató shíita milícia, a Hizbullah, követője volt. Qusayr-t a Basijok motiválták. Khomeini személyesen szentelt egy Fatwát a tettnek, és később egy emlékművet építtetett Ahmad Quasar-nak Teheránban. [26] A Hizbullah példáján felbuzdulva 1993-ban a szunnita Hamasz is elkezdte alkalmazni az öngyilkos merénylőket. Khomeini találmányát pedig elkezdték átvenni világszerte az iszlámista mozgalmak.

1982-ig bezárólag egyedül a karbalai legendával átítatott iráni iszlám kultúrában volt elképzelhető, hogy egy anya örömmel fogadja el a gratulációkat a fia halálát követően. Viszont a második Intifáda kezdete óta az emberi ösztönök totális eltűnése

szintén része lett a kulturális normának a palesztín területeken. Mitöbb, minden katonai győzelem amit az iszlámisták képesek voltak elérni - Izrael Libanonból való visszavonulása [ez 2000-ben történt meg.. -- A fordító], a Gaza Övezet kiürítése, dél Manhattan elpusztítása, vagy az iraki mészárlások sorozata - a Khomeini által kitalált fegyvernek köszönhetőek. Ali Khamenei 2004-ben mondta, hogy "a palesztínok azt állítják, hogy a nép Khomeini Imám tanításai alapján ébredt fel." "A libanoniak azt mondják, hogy az Imám tanításainak tulajdonítják a cionisták feletti győzelmüket. Az egész iszlám elit ... az Imám politikai tanításai alapján vívja a győzedelmes csatáit."[27]

A Khomeini által elültetett mag kezd kikelni, de ugyanakkor ez a mag meg volt fertőzve Khomeini bűnével: több ezer gyermek szándékos halálba küldésével nyugat Irán sivatagjaiban. Ezt a bűnt láthatjuk minden manapság elkövetett öngyilkos merényletben. Legelsősorban azt kell megjegyezni, hogy a Basijokat nem védelmi célból küldték a halálukba; másodjára, az öngyilkos támadások célja más mohamedánok meggyilkolása volt; harmadjára pedig azt kell megjegyezni, hogy Khomeini megsértette a Korán tanait, mivel szisztematikusan terjesztette az önpusztítás eszméjét.

A Sivatagból a Laboratóriumba: Ahmadinejad "Második Forradalma"

Ma a Basijok jelen vannak Iránban minden városban, minden környéken, és minden mecsetben. A basij csoportokat két részre osztják: a félkatonai, és a "különleges" egységekre. Ezek az egységek a legfelsőbb vezető, Ali Khamenei vezetése alatt állnak, és tökéletes hűséget esküsznek neki. A Basijok milliót kitevő hadseregét a lakosság konzervatívabb és szegényebb rétegeiből toborozzák, akik sok segítséget kapnak a Basijok szociális programjaiból. 1998 óta a Basijokat elsősorban "vice squad"-ként** vetették be, és a különleges egységeik pedig az ellenzéki erőket verték le - mint pl. 1999-ben és 2003-ban, amikor elnyomták a diákmozgalmakat.

A 2005 nyári elnöki választások alkalmával a városi középosztály Rafszandzsanira szavazott. Ahmadinejad a Basij jelöltjeként jutott hatalomra. A "második forradalmának"[28] az a célja, hogy kiirtsa a korrupciót, és hogy megszüntesse a nyugati befolyást az iráni társadalomban. Ezt a "második forradalmat" elsősorban azok a fiatalok ellen irányítják, akik Khatami elnöksége idején megízlelték az egyéni szabadságot. A Basijoktól egy amolyan iráni SA szerep eljátszását várják el.

Az elnökválasztás óta a Basijok befolyása egyre jobban növekszik. 2005 Július végén a mozgalom bejelentette, hogy 2010-re szeretnék a tagságukat 10 milliőről 15-re növelni, és a "különleges egységek" száma pedig el fogja érni a 150 ezer főt. Ennek

megfelelően a mozgalom költségvetését jelentősen megemelték.[29] Ezenfelül a Basijok, mint a rendőrség egy nem hivatalos osztálya, új hatalomhoz jutottak. 2006 Januárjában ennek a nemhivatalos feladatnak a jellege nyilvánvalóvá vált, amikor a Basijok megtámadták Massoud Osanlout, a sztrájkoló buszsofőrök szakszervezetének vezetőjét. Osanlout a saját lakásában tartották fogva, és levágták a nyelvének a végét, hogy ezzel arra kényszerítsék, hogy fogja be a száját.[30] A Basijoknak nem kell félniük, hogy a törvény színe előtt kell majd felelniük a cselekedeteikért.

Ennek az új offenzívának a csúcsát 2005 Novemberében érték el, a "Basiji Hét" alatt. Vagy 9 millió ember, Irán 70 milliós lakosságának a 12%-a, tüntetett. Habár a nyugati sajtó szinte észre sem vette ezt, ez a mozgósítás alátámasztja Ahmadinejad eltökéltségét, hogy belső ellenségeire rákényszerítse ezt a "második forradalmat". Ez a "forradalom" nyilvánvalóan fasiszta jelleggel bír, és az a célja, hogy eltapossa az iráni szabadság első szikráit. És mit csinált a nyugat az iráni szabadság támogatása érdekében? Mind a mai napig szinte semmit. Az európaiak pedig végképp a kereskedelmi érdekeiket helyezik előtérbe az emberi jogok védelmével szemben.

A Basij második feledata a mártírság tömeges reklámozása. Iránban nem létezik semmiféle "igazságkutató bizottság" (truth commission), ami az 1980 és 1988 között megtörtént államilag megtervezett tömeges öngyilkosságokat vizsgálná ki. Helyette, minden iráni a gyermekkorától fogva a mártírhalál erényeiről tanul. Mindenki ismeri Husszein Fahmideh nevét, aki 1982-ben 13 évesen egy iraki tank előtt robbantotta fel saját magát. A képével az irániak mindennap találkoznak, legyen az bélyeg, vagy papírpénz. Ha az 500 riálost a fény felé tartjuk, akkor az ő képét láthatjuk a vízjegyen. Az iráni sajtó úgy állítja be Husszein Fahmideh önpusztítását, mint a mélységes hit modeljét. Ezenkívül a halálát megörökítették egy animációs filmben, valamint a "A paradicsom Gyermekei" tévé sorozat egyik epizódjában is.[31] Hogy bizonyítsák, hogy mennyire készen állnak a halálra a forradalom érdekében, a basij csoportok fehér temetkezési leplet szoktak viselni a nyilvános megjelenéseik alkalmával.

Az idei Ashura Fesztivál idején, az iskolai osztályokat a "Mártírok Temetőjébe" vitték kirándulni. A New York Times jelentése szerint "Husszein névvel ékesített fejpántokat viselnek", és "olyan transzparenszekkel menetelnek, amikre az van írva, hogy 'A Ma Mártírjaira Való Megemlékezés Ugyanolyan Fontos Mint A Mártírrá Válás', és 'Egy Nemzet, Aminek A Mártírság Boldogságot Jelent, Mindig Győzedelmeskedni Fog.'"[32] 2004 óta az iráni öngyilkos brigádok mozgósítása felerősödött, és külföldi bevetésre készítik fel őket. Ennek megfelelően egy különleges katonai egységet hoztak létre, aminek az a neve, hogy "Az Önkéntes

Mártírok Kommandója". A saját statisztikájuk szerint ez a kommandó eddig 52 ezer iránit toborzott öngyilkos feladatok céljából. Az a céljuk, hogy minden egyes iráni tartományban legyen egy "Mártírság Egység". A kommandó vezére, Mohammadresa Jafari, azzal dicsekszik, hogy "Az ellenség fél, hogy ez a kultúra globálissá fog válni." [33] A halál utáni szenvedély mint "globális kultúra"? Mi ez? Nyilvánvaló elmebaj, vagy pedig az Iszlám egy ága?

Természetesen számos iráni akik imádják a nyugati életvitelt, elutasítja az ilyen gyanúsításokat, csakúgy, mint a világ muszlimjainak a többsége. De a nyugat itt valahol hibát követett el. Ahelyett hogy kivétel nélkül elítéltük volna az öngyilkos merényletet mint emberiség elleni bűntettet és ENSZ-es határozatot hoztunk volna ellene, a nyugati reakciók inkább opportunisztikusak voltak. Az öngyilkos terror nemzetközi elítélése alapvető feltétele Irán elszigetelésének.

Ha a basij kultusz szemszögéből nézzük, az iráni nukleáris program nem más, mint egy égő gyutacs. Elég ha csak rápillantunk az iráni alkotmányra, és máris kétséget kizáróan nyilvánvaló, hogy Irán nem fogja békés célokra korlátozni a nukleáris programját. A 151. cikkely altátámasztja a Korán fennhatóságát: "Minden erővel, amennyivel csak bírsz, készülj fel ellenük, legyenek készen a lovaidd, és hozz frászt Isten és a te ellenségeidre." [szabad fordítás.... -- A fordító] (Article 151 lays down on the authority of the Quran: "Prepare against them whatever force you are able to muster, and horses ready for battle, striking fear into God's enemy and your enemy.")

Manapság a Basijokat nem a sivatagba, hanem a laboratóriumokba küldik. A basij tanulókat arra bátorítják, hogy technikai-tudományos téren végezzék el a tanulmányaikat. A Forradalmi Gárda szóvivője szerint az a cél, hogy "technikai tényezőkkel" javítsák a "nemzetbiztonságot". [34] De mit jelent ha olyanok kezében van atomfegyver, akik a csatamezőn elszenvedett halált szellemi dicsőségnek értékelik?

2001 Decemberében Hashemi Rafszandzsani, az akkori iráni elnök, [Ez hibás. 2001-ben Khatami volt az elnök, és Rafszandzsani, aki valóban mondta ezt, de már nem mint elnök.. -- A fordító] felhozta a kérdést. Azt mondta, hogy "Elég egy atombombát felrobbantani Izraelben, mindent el fog pusztítani". Viszont ha Izrael válaszol a nukleáris csapásra, "az csak megsebesíti az iszlám világot. Ennek a lehetőségnek az átgondolása nem irracionális." [35] Ezzel Rafszandzsani egy hátborzongató költség/nyereség elemzést hajtott végre. Izraelt nem lehet elpusztítani, hogy mi ne szenvedjünk kárt. De ugyanakkor az Iszlámon esett kár amit egy izraeli nukleáris ellencsapás okozna, elviselhető lenne. Még pár száz további mártír az

Iszlámnak - ez nem túl költséges.

Első pillantásra Rafszandzsani számításai szerinti százezer halott a legrosszabb kimenetelnek tűnik, de ez nem így van. Ne felejtsük el, hogy Rafszadzsan az iráni forradalomnak a "pragmatikus" szárnyát képviseli. A Forradalmi gárda apokaliptikus szárnyával ellentétben, akik 1988-ban a költségekre való tekintet nélkül akarták folytatni az Irak elleni háborút, a "pragmatikusok" azon a véleményen vannak, hogy a háború olyan kimenetellel végződjön, ami "megéri". Ezek után szinte el sem lehet képzelni, hogy mit jelentene az "apokaliptikus" szárny kezében az atomfegyver.

Sajnos Ahmadinejad nyilvánvalóan apokaliptikusan gondolkodik. Az irányelveinek az alapköve a Rejtőzködő Imám. 2005 Szeptemberében első beszédjében az ENSZ égisze alatt azért esedezett Istenhez, hogy segítse elő a Tizenkettedik Imám visszatérését. Teheránban egy olyan kutató intézetet finanszíroz, aminek az az egyetlen célja, hogy tanulmányozza, és ha lehet felgyorsítsa, az Imám eljövetelét. 2005 Novemberében egy teológiai konferencián kiemelte, hogy "forradalmunk legfontosabb feladata a Tizenkettedik Imám eljövetelének az előkészítése." [36]

A politika keverését a természetfeletti erőkkel nem lehet megjósolni. Miért kell az iráni elnöknek figyelembe venni a realitásokat, ha meg van győződve arról, hogy a Megváltó 3-4 éven belül meg fog jelenni, és akármi is történik, át fogja venni az irányítást? Ki kötne kompromisszumot amikor a Messiás eljövetelére számít? Bárhogy is nézzük, Ahmadinejad továbbra is a konfrontáció irányába halad, és nyilvánvalóan élvezi is ezt.

A nyugatot ellenségnek kiáltották ki, és a nyugati zenét - Mozarttól Madonnáig - kitiltották az éterből. Az Izrael léte elleni fenyegetéseivel a zsidók elleni alapvető bűn az állampolitika szintjére emelkedett. Mivel Ahmadinejad a Tizenkettedik Imámot valóságnak kiáltja ki, de ugyanakkor azt állítja hogy a Holokauszt nem történt meg, ezzel el is hagyja az ENSZ néven ismert nemzetközi közösséget. Bárki aki Auschwitzet mesének állítja be, a zsidókat univerzális ellenségnek kiáltja ki, mocsos pénzeszsáknak, akik már 60 éve átverik az emberiséget, és az ellenőrzésük alatt tartják a világsajtót és az egyetemeket.

Ahadinejad anti-szemitizmusa a nácikéhoz hasonló, még akkor is, ha a "zsidó" szót lecseréli a "cionistára": a cionisták gyártották a dán Mohamed karikatúrákat; a cionisták okozták az irakban lévő shiita szent helyek elleni támadásokat; a cionisták már 60 éve zsarolják az "összes nyugati kormányt"; a cionisták leigázták a német kormányt. [37]

Hiba lenne Ahmadinejadot komplett hülyének tekinteni. Habár a céljai igencsak elmebajosnak tűnnek, nyilvánvalóan okosan próbálja elérni őket. Globális hordószónoknak (populist) próbálja magát beállítani. A beszédeit világszerte az "elnyomottaknak" dedikálja. Jó kapcsolatokat tart fenn Fidel Castroval és Hugo Chavezzel, Venezuela elnökével, és szándékában áll, hogy a 2006 Szeptemberében Havannában megrendezendő el nem kötelezett országok csúcstalálkozóján jelen legyen.[38]

Iránnak az 1980-1988-as irak elleni háborúbéli viselkedéséből le lehet szűrni, hogy mire számíthatunk a jövőben. A folyamat ami az aknamezők emberekkel való hatástalanításával kezdődött, az öngyilkos merénylővé vált, az iszlám mozgalmak leghatékonyabb fegyveréé. A giccses sivatagbéli műsor ahol egy színész játszotta el a Rejtőzködő Imám szerepét, a megszállott iráni elnök és a nyugati közötti leszámolássá vált. A Basijok, akik annak idején a sivatagban vándoroltak mindössze egy bottal felfegyverkezve, manapság az urándúsító üzemekben dolgoznak vegyészként.

Hogyha visszapillantunk a Basij Mozgalom történetére, akkor nyilvánvalóvá válik, a legborzalmasabb dolgok amiket el lehet képzelni napi eseményeknek számítanak a mai iráni kormánynak. Szükséges Iránt politikailag elszigetelni, és egészen addig amíg az iráni vezetés nem hajlandó elismerni a Holokausztot, az irániak tagságát fel kellene függeszteni az ENSZ-ben.

Táblázat 1: Az Irak/iráni Háború

1979 Februárjában Khomeini megragadja a hatalmat a forradalmán keresztül. A szomszédos Irakban Szaddam Husszein 1979 Júliusában lesz elnök. Khomeini arra buzdítja az iraki shíitákat, hogy "lázzadjanak fel a gyilkos Szaddam Husszein és klánja ellen." Az irániak különféle Irakban működő titkos szervezeteket pénzelnek. Az irániak átjátszó rádiókat állítanak fel az iraki határ mentén propaganda célokból.

Husszein válaszképp 1980 Szeptemberében megtámadja Iránt. Több várost, például Abadant, az iraki csapatok megszállják. Négy hónappal később megindulnak az iráni ellentámadások. Az irániak először 1982 Márciusában vetik be a basij kommandókat. 1982 nyarán az irakiak fegyverszünetet szeretnének elérni, de az irániak elutasítják az ajánlatot. Végülis 1988 Augusztusában Khomeini feladja, és a felmorzsoló háborúnak (war of attrition) vége szakad. 750 ezer iráni hal meg, és 1 millió 200 ezer pedig megsebesül. Az irakiak 340 ezer embert veszítenek, és a sebesültjeik száma pedig 700 ezer.

Táblázat 2: A Pasdaran és a Reguláris Hadsereg

Az Irak elleni háborúban Khomeininek szüksége volt a Sah korából származó hadseregre, de ugyanakkor nem bízott bennük, és megpróbálta korlátozni a befolyásukat. Ez oda vezetett, hogy a Forradalmi Gárdát (Pasdaran) egy második hadsereggé fejlesztette ki. 1980-ig bezárólag a 25 ezer főből álló szervezetnek az volt a dolga, hogy betartassa a sária törvényeit, és hogy meggyilkolja a kormány ellenfeleit. De 1985-re a Pasdaran, aminek Ahmadinejad is tagja volt, már elérte a 450 ezer főt, és erősebb volt mint a 350 ezer fővel rendelkező reguláris hadsereg.

1982 nyarán a "forradalmi" és a "konvencionális" hadseregeknek a háborúhoz való hozzáállása összeütközésbe került egymással. A basij bevetéseket követően az irániak visszaverték az iraki támadásokat, és helyreállították a háború előtti állapotot. Ekkor a reguláris hadsereg be akarta fejezni a háborút, el akarta fogadni Szaddam tárgyalási ajánlatát, és el akarták kerülni a Basij további bevetéseit. Khomeini és a Pasdaran mindhárom ponton ellenkezett, és sikeresen felül is kerekedtek. 1982-től fogva a háborút az irániak hódító háborúként kezelték.

1988-ban a nézeteltérések megint a felszínre jöttek. A reménytelen katonai helyzet ellenére a Pasdaran mindenáron fel akarta pörgetni a forradalmi háborús erőfeszítéseiket. De ekkor Hashemi Rafszandzsani, az egyesített haderők főparancsnoka, elfogadta a tűzszünetet. Khomeini Rafszandzsani mellett állt ki. Ahmadinejadnak a 2005 nyarán a Pasdaran segítségével aratott győzelme a korábbi és jelenlegi riválisa, Rafszandzsani, felett, a Pasdaran bosszúját jelentette, amiért 1988-ban a hatalmi küzdelemben alul maradtak.

[1] Cited in Baham Nirumand, *Krieg, Krieg, bis zum Sieg*, in: Anja Malanowski und Marianne Stern, *Iran-Irak. ‚Bis die Gottlosen vernichtet sind‘*, Reinbek (Rowohlt) 1987, p. 95-6.

[2] Cited in Christiane Hoffmann, *Vom elften Jahrhundert zum 11. September. Märtyrertum und Opferkultur sollen Iran als Staat festigen*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, May 4, 2002.

[3] Wahied Wahdat-Hagh, *Bassiji: die revolutionäre Miliz des Iran*, in: MEMRI Berlin, *Special Dispatch*, December 20, 2005.

[4] MEMRI, *Inquiry and Analysis Series - No. 262*, February 1, 2006.

- [5] MEMRI, Special Dispatch Series - No. 945, July 29, 2005.
- [6] Sepehr Zahib, *The Iranian Military In Revolution And War*, London and New York: Routledge, 1988, p. 241.
- [7] Katzman, Kenneth, *The Warriors of Islam. Iran's Revolutionary Guard*, Boulder et. al.: Westview Press, 1993, p. 64.
- [8] Freidune Sahebjam, "Ich habe keine Tränen mehr". *Iran: Die Geschichte des Kindersoldaten Reza Behrouzi*, Reinbek: Rowohlt, 1988.
- [9] Cited in Erich Wiedemann, *Mit dem Paradies-Schlüssel in die Schlacht*, in: *Der Spiegel*, No. 31/1982, p. 93.
- [10] Dilip Hiro, *The Longest War. The Iran-Iraq Military Conflict*, London et al.: Grafton Books, 1989, p. 290.
- [11] Möller, Harald, *Der Krieg zwischen dem Irak und dem Iran: Endogene und exogene Bestimmungsfaktoren - ein Beitrag zur Kriegsursachendiskussion*, Dissertation, Berlin 1995, p.154-6.
- [12] Amir Taheri, *Holy Terror. The Inside Story of Islamic Terrorism*, London et. al.: Hutchinson, 1987, p. 81 and 33.
- [13] Cited in Wiedemann, op. cit., p. 93.
- [14] Anthony H. Cordesman and Abraham R. Wagner, *The Lessons of Modern War. Volume II: The Iran-Iraq War*, Boulder et al.: Westview Press, 1990, p. 181, p. 247; Wiedemann, op. cit.; Möller, op. cit., p.151.
- [15] Arki, Mostafa, *Iran-Irak. Acht Jahre Krieg im Nahen Osten*, Berlin: VWB-Verlag für Wissenschaft und Bildung, 1989, p. 87.
- [16] Ehsan Yarshater, *Ta'ziyeh and Pre-Islamic Mourning Rites in Iran*, in: Peter J. Chelkowski, Hg., *Ta'ziyeh: Ritual and Drama in Iran*, New York : New York University Press, 1979, pp. 88-94.
- [17] Elias Canetti, *Masse und Macht [Crowds and Power]*, Frankfurt/M. 1996, pp. 172-4.

[18] Cited in Daniel Brumberg, Khomeini's Legacy. Islamic Rule and Islamic Social Justice, in: Appleby, R. Scott, Spokesmen for the Despised. Fundamental Leaders of the Middle East, Chicago & London: University of Chicago Press, 1997, p. 56.

[19] Cited in Dawud Gholamasad and Arian Sepideh, Iran: Von der Kriegsbegeisterung zur Kriegsmüdigkeit. Hannover: Internationalismus Verlag, 1988, p. 15.

[20] Saskia Gieling,, The Sacralization of War in the Islamic Republic of Iran, Ridderkerk: Ridderprint, 1998, p. 66.

[21] Gieling, op. cit., pp. 125-6.

[22] Sehabjam, op. cit., pp.136-8.

[23] V.S. Naipaul, Eine islamische Reise. Unter den Gläubigen [Among the Believers: An Islamic Journey], Berlin: List Taschenbuch, 2002, p. 23.

[24] Möller, op. cit., p. 153.

[25] Cited in Gholamasad and Sepideh, op. cit., p. 15.

[26] Joseph Croitoru, Der Märtyrer als Waffe. Die historischen Wurzeln des Selbstmordattentats, München: Hanser, p. 132.

[27] MEMRI Berlin, Special Dispatch, June 9, 2004: Iran - Freiwillige Märtyrer und Feiern zu Khomeinis 15. Todestag.

[28] Cf. Ayelet Sayvon, The ‚Second Islamic Revolution‘, MEMRI, Inquiry and Analysis Series, No. 253, November 17, 2005.

[29] IranReloaded, July, 31, 2005 and Wahied Wahdat-Hagh, Europäische Diplomatie in der Sackgasse. Warum der kritische Dialog mit dem Iran scheitern musste, in: Internationale Politik, March 2006, p. 72..

[30] Colin Freeman and Philip Sherwell, Iranian fatwa approves use of nuclear weapons, in: The Sunday Telegraph, February 19, 2006.

[31] Hoffmann, op. cit.

[32] Michael Slackman, Invoking Islam's Heritage, Iranians Chafe at 'Oppression' by the West, in: New York Times, February 6, 2006.

[33] MEMRI Special Dispatch, 18. August 2005.

[34] Iranfocus, 12. August 2005.

[35] Cited in Daniel Jonah Goldhagen, Iran Bares 'Genocidal Intent', in: The Sun, November 3, 2005 and MEMRI, Special Dispatch Series - No. 325, January 3, 2002.

[36] Paul Huges, Iran president paves the way for arabs' imam return, reuters, November 17, 2005.

[37] MEMRI, Special Dispatch Series, No. 1091, February 14, 2006, sowie MEMRI - Special Dispatch, 15. Februar 2006.

[38] Ahmadinedschad reist nach Kuba, in: Junge Welt, February 9, 2006.